

tænkelliggørelsen af regeringen og regeringspartierne omkring det her til hr. Keld Albrechtsen – for ham er det jo en sportsgren.

Det andet, jeg gerne vil sige til hr. Holger K. Nielsen, er et dybfølt og varmt: Tusind tak! Jeg kan love hr. Holger K. Nielsen, at hr. Holger K. Niensens afsluttende bemærkninger nok skal blive citeret igen og igen. Jeg ved ikke, om der er andre i regeringen, der vil citere dem, men det vil CD'erne i hvert fald.

Hr. Holger K. Niensens markering af, at regeringen har bundet sig til højre, dækker jo over den simple kendsgerning, at CD's gamle drøm om, at borgerlige og socialdemokrater samarbejder for at få et stabilt Danmark, er gået i opfyldelse. Derfor er det bestemt både et garantimærke og et kvalitetsstempel, når hr. Holger K. Nielsen kommer med den afslutning i sin tale. Så: Tak! Vi skal vide at bruge det.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Men, hr. Peter Duetoft, når det drejer sig om alle de nye skatter, som man vælter ned over erhvervslivet og den stakkels danske befolkning, så er det venstrefløjen, regeringen holder sig til, selv om CD gik ind i regeringen med det formål, så vidt vi kunne forstå af dagspressen, at holde venstrefløjen ude fra politisk indflydelse. Men sådan er der jo så meget.

Når jeg tog ordet for en kort bemærkning, så var det, fordi jeg gerne ville anerkende en stor del af det indlæg, hr. Holger K. Nielsen kom med omkring EU-politikken. Jeg synes faktisk, at det var mere kritisk, end vi ofte har hørt det fra SF. Jeg synes, der var en klar nuanceforskel mellem det, vi har hørt under tidligere forespørgselsdebatter i dette folketingsår, og så det, hr. Holger K. Nielsen gjorde sig til talsmand for her. Det synes jeg var flot: En klokkeklar melding om, at SF ikke vil acceptere – som hr. Holger K. Nielsen sagde – fiflerier med de danske forbehold.

På den baggrund er det jo afgørende at få at vide, hvad det egentlig er regeringen vil. For det er jo ikke rigtigt, som hr. Peter Duetoft siger, at der ikke files med de danske forbehold.

Jeg har talrige gange – også i dag – forsøgt at få konkrete svar på konkrete spørgsmål om emner, der netop debatteres på regeringskonferencen, og som omhandler det såkaldte forsvarspolitiske forbehold. Jeg har ikke kunnet få et eneste svar, hverken fra regeringspartierne eller fra Venstre og De Konservative, som man

jo ellers henholder sig til at have et EU-flertal med herinde i Folketinget.

Hr. Peter Duetoft siger: Jamen de andre lande skal da have lov til at gå videre på områder, hvor vi ønsker at holde os udenfor. Jeg er fuldstændig enig med hr. Peter Duetoft. Og hr. Peter Duetoft siger, at vores forbehold kun kan ændres ved folkeafstemning. Jeg er fuldstændig enig med hr. Peter Duetoft. Men hr. Peter Duetoft og regeringen må forklare, hvor langt regeringen efter egen overbevisning kan gå på regeringskonferencen uden at spørge befolkningen.

Kan man eksempelvis inden for det forsvarspolitiske samarbejde acceptere en model, der forpligter Danmark til at være solidarisk med – og også betale til – en militæraktion, som vi er imod, og stadig væk påstå, at vi har et forbehold over for EU's forsvarspolitiske samarbejde? Det er jo det, det handler om. Vi skal have nogle konkrete svar på konkrete spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg vil også gerne opholde mig lidt ved hr. Holger K. Niensens beskrivelse af forhandlingsforløbet op til udformningen af den danske regerings oplæg til regeringskonferencen, som det fandt sted i december måned 1995.

Hr. Holger K. Nielsen sagde, at han ikke kunne tolke oplægget på anden måde, end at regeringen var rendt fra forbeholdene. Det er altså hr. Holger K. Niensens helt egen fortolkning.

Jeg kan forsikre, at alle tre regeringspartier føler sig meget forpligtede af folkeafstemningen i 1993, føler sig forpligtede af Edinburgh-Aftalen og de fire forbehold. Så det er hr. Holger K. Niensens fortolkning.

Forhandlingerne i december måned må jeg så til gengæld fortolke sådan, at SF, som ønsker indflydelse og sagde det højt og tydeligt her i talen, jo også fik det. Oplægget fra december 1995 er fyldt med SF-fingeraftryk, fyldt med SF-fingeraftryk! Jeg kan citere sætning efter sætning, som simpelt hen er dikteret af SF og skrevet ind i forhandlingsoplægget – og det synes vi er udmærket.

Men SF ønskede ikke den sidste bid. De ønskede ikke medansvaret, og de ønskede ikke bindingen i den lange periode, hvor regeringsforhandlingerne skulle foregå. Det synes jeg er helt fair. Jeg tror, SF er bedst tjent med, at det er på den måde. Vi ved jo alle sammen, at SF – på trods af deres voldsomme udfald mod regeringen – jo selv i deres bagland har ganske store